

ANITA VAN BREUKELEN

Kiezen of delen



ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

Waar blijft Suze? Mijn keel is droog en snakt naar vocht. Mijn blik is gefocust op de bar. Dat was haar doel, een minuut of tien geleden. Net voordat ik wil opstaan om haar te zoeken, komt ze er aangewandeld. Een klein dienblad balanceert op haar linkerarm.

‘Proost.’

‘Zo, dat ziet er feestelijk uit.’

Suze straalt.

‘Afscheidscadeautje van Omer. Twee overheerlijke Banana Daiquiri.’

‘Wat lief van hem.’

Niet alleen een lieve actie van de barman, maar ook illegaal. Cocktails horen namelijk niet bij de all-inclusive formule. Maar ach, Omer en mijn tweelingzus zijn *special friends*. Dan worden de hotel regels niet zo strak gehanteerd.

‘Ben je niet benieuwd wat er allemaal in zit?’ vraagt ze.

‘Banaan?’ plaag ik.

‘Goed geraten, zusje. Gemixt met een flinke scheut Bacardi, suikerwater en citroensap.’

‘Goed geregeld.’

‘Dat dacht ik ook.’ Ze zet de cocktails op het ronde, houten salontafeltje neer en gaat in de rieten stoel tegenover mij zitten.

Ik pak mijn Banana Daiquiri en zuig het zoete vocht via een rietje naar binnen.

Suze volgt mijn voorbeeld. Even genieten we van het moment.

‘Ben je er al uit, trouwens?’ Suze doorbreekt de stilte.

‘Waar ben ik al uit? Wat bedoel je?’

‘Ga je samenwonen met Joost? Je zou voor het einde van deze vakantie een beslissing nemen.’

‘Is de vakantie al voorbij? Zijn we al thuis?’ protesteer ik.

Suze schudt haar hoofd en concludeert: ‘Dus je weet het nog steeds niet?’

Ik haal mijn schouders op en denk aan Joost. Hij wil weten waar hij aan toe is. Niet dat hij me een ultimatum heeft opgelegd. Hij snapt simpelweg niet waarom ik niet definitief bij hem intrek en mijn huurflat opzeg.

‘Je kunt het toch proberen? Je hoeft toch niet gelijk je huurflat op te geven?’ leest mijn

tweelingzus mijn gedachten.

‘Dat wil hij juist. Anders is het niet echt en hebben we een latrelatie,’ sputter ik tegen.

‘Het gaat er toch niet alleen om wat Joost wil? Het gaat er ook om wat jij wilt.’

Ik neem een slok van mijn cocktail.

‘Heerlijk. Net als deze hele week, trouwens. Jammer dat het bijna is afgelopen.’

‘Je verandert van onderwerp. Ik weet genoeg.’

Ze doet haar ogen dicht en gooit haar hoofd in haar nek. Zo geniet ze van de laatste zonnestrallen op haar gezicht. Het weer is verrassend goed voor de tijd van het jaar. Mijn blik glijdt naar beneden. Het ovaalvormige zwembad ligt er stilletjes bij. De laaghangende zon kleurt het water zilvergrijs. Wat rest is een plukje notoire zonaanbidders. De echte *diehards*. De beweeglijke, vrolijk joelende kinderen en hun ouders hebben het bad verlaten en de vuile badlakens ingeleverd bij de handdoekenservice. Met hun pasje krijgen ze morgenochtend weer een schoon exemplaar. Douchen, omkleden en voorbereiden op het avondeten. Als makke schapen ondergaan de gasten het schema dat de hoteldirectie van het resort heeft opgesteld. De eerst zo enthous-

siast schreeuwende entertainers ruimen stilzwijgend het spelmateriaal op. Het watervolleybaltoernooi is deze middag gewonnen door een groep Duitse voetbalvrienden uit Hannover. Het leven voor de hotelgasten verloopt probleemloos en zonder zorgen. Het koude Nederland en Joost lijken nog zo ver weg.

‘Mooi hè?’

Zo blij als een kind laat ik Suze mijn nieuwe, gouden armband zien die ik in het oude centrum van Side heb gekocht. Een soort schakelarmband is het, maar dan met allemaal kleine gouden ringetjes.

‘Wat heb jij ook alweer van het geld van tante Bea gekocht?’

‘Dat heb ik bij dat leren minirokje gedaan, weet je nog?’

Ik weet het weer. We hebben zoveel gekocht, dat we onze koffers maar met moeite dicht kregen. Pas toen we er met ons volle gewicht op gingen zitten, konden we ze dichtklikken. Complete boodschappenlijstjes hadden we bij ons. De dag na aankomst was het, tot onze grote teleurstelling, bewolkt. Achter-

af goed weer om te shoppen. Voor mezelf heb ik een spijkerbroek met een wat hogere taille gekocht. Wat een verademing na al die heupbroeken waar ik me zo dik in voel. De spijkerbroek was wel wat aan de lange kant. Geen probleem. De verkoper spelde de broek ter plekke af en een kwartier later kon ik hem ophalen. Tijdens het shoppen hadden we enorm veel bekijks. Een eeneiige tweeling, volgens Oosterse begrippen schaars gekleed, samen op stap. Daar kunnen de Turken maar moeilijk aan wennen.

‘Wo ist Mann?’ Naast Arabisch, spreken de verkopers een paar woordjes Duits.

‘Zu Hause,’ leverde veel afkeurende blikken op tijdens onze strooptocht.

‘Waar denk je aan?’ Suze stoot me aan.

‘Aan wat we de afgelopen week allemaal hebben meegemaakt.’

‘We zijn nog niet eens thuis en je haalt al herinneringen op.’

‘Dat klopt,’ gaap ik.

Suze aapt me na en rekt zich uit. We worden sloom van het wachten. In eerste instantie verliep alles volgens plan. We werden op tijd opgehaald in het hotel. De buschauffeur reed ons na een paar korte stops bij andere

resorts in rap tempo langs een stoffige weg naar het vliegveld van Antalya. De lichtbruine, hardhouten banken in de hypermoderne vertrekhal zitten niet lekker. Ik heb diverse houdingen uitgeprobeerd, maar niets bevalt. Niet alleen wij vervelen ons. Kinderen spelen met een zacht balletje het zoveelste partijtje voetbal en volwassenen slenteren wat heen en weer. Ook wij hebben de extreem dure winkeltjes, de taxfreeshop en de Burger King al met meerdere bezoeken vereerd. De westerse invloeden overheersen. Hier geen nep Victoria Beckham T-shirts en namaak Lacoste polo's voor extreem lage prijzen, maar echte Ray-Ban zonnebrillen en sieraden afgewerkt met Swarovski steentjes. Het eten en drinken zijn schofterig duur op de luchthaven. Als we van tevoren hadden geweten dat ons een lange wachtsessie stond te wachten, hadden we een paar flesjes water uit het hotel meegenomen. Achteraf hadden we het een beetje kunnen weten. We waren namelijk gewaarschuwd door Simon, de broer van Joost. Vroeger werkte hij als technicus op Schiphol. Tegenwoordig verhuurt hij zichzelf. Dat verdient stukken meer. Van hem weten we dat het gunstiger is om op een vroege chartervlucht geboekt te

staan. De kist heeft in de meeste gevallen de avond en nacht ervoor doorgebracht in een hangar op Schiphol. Eventuele technische mankementen zijn toen verholpen. Hoe meer vluchten de kist gedurende de dag maakt, hoe meer kans op mankementen en – daaruit voortvloeiend – vertraging. En gelijk had hij. Onze late vlucht is *delayed* en er staat geen verwachte vertrektijd achter op het bord.

Ik stuur een sms'je naar Joost. *We hebben vertraging. Bel me xxx* Nog geen tien minuten later heb ik Joost aan de telefoon.

‘Hé, Isabel. Wat is er, liefje? Moet ik nog langer opblijven?’ vraagt hij slaperig.

‘Natuurlijk. Dat heb je toch wel voor me over?’

‘Grapje. Ik vraag me af of je nog wel naar huis komt.’

‘Hoezo?’ Ik tik Suze op haar hand. Ze staart een beetje wezenloos voor zich uit. Ze is het wachten zat.

‘Joost vraagt zich af of we nog wel naar huis komen,’ herhaal ik.

‘Hoezo?’ vraagt ook Suze.

‘Doe je evenbeeld de groeten,’ lacht Joost. ‘Het vliegtuig waarmee jullie terug naar Schiphol moeten vliegen, is hier nog niet eens

vertrokken, zie ik op teletekst,' gaat hij op ernstige toon verder.

Op dat moment komt een vrouw in een tenue van de vliegtuigmaatschappij op ons toegelopen.

'Dames, wachten jullie op vlucht EE376 naar Amsterdam?'

Ik knik bevestigend.

'Wilt u meekomen naar de informatieruimte?'

Ik klik Joost weg. 'Ik bel je nog wel. We moeten met de hostess mee.'

We hebben een fikse vertraging. Het vliegtuig staat stuk op Schiphol en er is geen reservekist voorhanden.

'Jullie worden in twee hotels ondergebracht. Het Park Hotel vlakbij het vliegveld heeft plaats voor honderddrieëntwintig personen. De overige drieënveertig personen kunnen worden ondergebracht in het Sheraton Hotel in het centrum. De bus met nummer vijftien erop staat klaar voor het Sheraton en de bussen zestien en zeventien gaan naar het Park Hotel.'

Om ons heen klinkt geroezemoes.

'Ik wil in het Sheraton. Lekker luxe,' horen we om ons heen.

Suze en ik wisselen vermoeide blikken met elkaar uit.

‘Wat een volk,’ fluisteren we in koor tegen elkaar.

Zijn dat nou onze landgenoten? Eerst laten ze de hostess zowat niet uitspreken. Alsof zij er wat aan kan doen dat het toestel stuk in Amsterdam staat. En nu horen ze het woord Sheraton en staan ze in de startblokken om hun koffer van de band af te grissen en een plekje in bus vijftien te bemachtigen. Hoe zie-
lig kun je zijn? Een tegenvaller voor de Sheratonfans. We moeten eerst langs de douane, omdat we het vliegveld verlaten en Turkije weer in gaan. De douaniers maken zich niet druk en handelen de formaliteiten rustig af. De hostess heeft het zwaar te verduren. Ik heb medelijden met haar.

‘Ik wil straks een bagagekarretje en dat kost vijftig cent. Wie betaalt dat?’ klinkt de stem van een getergde moeder. Haar zoontje van een jaar of twee trekt aan haar benen. De hostess denkt niet lang na en graait in haar portemonnee. Na de douaneformaliteiten, wandelen Suze en ik rustig naar de bagageband, in tegenstelling tot de meerderheid van de passagiers. Ze rennen als een speer naar de